

MOTIV

Jonathan Kellerman

MOTIV

Jonathan Kellerman

2015

Copyright © 2015 by Jonathan Kellerman
Translation © 2015 by Zuzana Pernicová
Cover design © 2015 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu MOTIVE,
vydaného nakladatelstvím Ballantine Books, New York 2015,
přeložila Zuzana Pernicová
Jazyková redaktorka: Hana Pernicová
Korektura: Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Obálka: Radek Urbiš
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2015

ISBN 978-80-7498-097-8

Pro Faye – samozřejmě

1

Můj nejlepší kamarád, detektiv z oddělení vražd, odmítá spočítat, kolik vražd už vyšetřoval; tvrdí, že v nostalgii se utápějí jen životní ztroskotanci. Já to odhaduju tak na tři stovky.

Většinou jde o nechutnou směsici tragiky a všednosti.

Dva opilci ze sebe vymlátí duši za vydatného povzbuzování podobně nametených svědků.

Neuvážené bodnutí nožem nebo výstřel z pistole udělá tečku za domácí rozepří.

Gangsteři, někteří ještě úplní holobrádci, se ohánějí zbraněmi od titěrných dvaadvacítek až po vojenské útočné pušky a pálí hlava nehlava z okének otlučeného vozu.

To jen ty „zvláštní“ případy přivedou Mila na můj práh.

Vražda Katherine Hennepinové by mezi ně rozhodně patřila, ale Milo se mi o ní vůbec nezmínil. A teď stál v devět ráno v mém obýváku, na sobě větrovku barvy prachu a hnědé polyesterové kalhoty patřící do jiné éry, a v masité tlapě třimal olivově zelený kufřík. S bledou poďobanou tváří,

vystouplým pupkem a zplihlými vlasy přímo volajícími po ostríhání se schlíple hrbil jako nosorožec, který právě prohrál souboj s alfa samcem.

„Nazdar, doktore,“ zavrčel. Titulem mě oslovuje, když je v dobrém rozmaru nebo v depresi. Což pokryje docela dost času.

„Dobré ráno,“ pozdravil jsem ho.

„Ráno je, ale jestli dobrý, to teda nevím.“ Odplahočil se kolem mě do kuchyně. „Promiň.“

„Co?“

„Že se ti chystám nabídnout půllitr teplého zvětralého piva.“ Těsně před ledničkou se zarazil, svezl se na židli, zamnul si obličej, stiskl zuby a sáhl po sponě zeleného kufříku. Celou dobu se vyhýbal očnímu kontaktu. Vytáhl z kufříku modré desky, jakých jsem už viděl nespočet.

Vyšetřovací spis na jméno *Hennepinová, K. B.* založil už před dvěma měsíci.

„No jo, no,“ zabručel s odvráceným pohledem. „Nechtěl jsem tě zbytečně otravovat, protože se to zdálo jasný jako fac-ka. Nenech si ode mě radit při investování.“

Vyčkával, a tak jsem se pustil do čtení.

Katherine Belle Hennepinovou, třiatřicetiletou účetní zaměstnanou v rodinné firmě ze Sherman Oaks, našli uskrčenou a ubodanou v ložnici jejího bytu v Západním L. A. Ze zvětšeniny fotografie do řidičského průkazu hleděla žena s jemnou úzkou tváří, světlehnědými vlasy po ramena, příjemným úsměvem a pihami, kterým dal fotoaparát úředníků z oddělení motorových vozidel obzvlášť vyniknout. Má v očích smutek, blesklo mi hlavou, ale možná už jsem byl předpojatý.

Věděl jsem, proč mi Milo tuhle fotku předhodil – chtěl, abych v oběti viděl lidskou bytost.

A chtěl to připomenout i sám sobě.

Zrůžovělá kůže a drobné krvavé tečky kolem strangulační rýhy, stejně jako skutečnost, že kolem bylo mnohem míň krve, než by člověk čekal u šestatřiceti bodných ran, nasvědčovaly tomu, že vrah oběť napřed uškrtil a teprve potom se chopil nože.

Soudě podle několika kapek krve a pošlapaného koberce začalo vražedné řádění v předsíni, kousek od kuchyňských dveří. Pak vrah odvedl Katherine Hennepinovou do ložnice. Položil ji na záda na její dvojpostel, hlavou na polštář. Našli ji přikrytou od hlavy k patě dekou, kterou vytáhl ze skříně.

Naaranžoval ji s rukama nataženýma podél těla a nohama těsně u sebe – do polohy, která vyvolává dojem pokojného spočinutí, pokud si člověk odmyslí všechnu tu krev. Nic nenasvědčovalo sexuálnímu motivu a pitva potvrdila, že ke znásilnění nedošlo. Milo a detektiv první třídy Sean Binchy byt důkladně prohledali, ale neobjevili žádné stopy vloupání.

V kuchyni chyběl v držáku s kvalitními řeznickými noži německé výroby ten největší. Svými rozměry odpovídal koronerovu popisu vražedné zbraně. Nenašel se ani v bytě, ani v okolních popelnících. A žádné výsledky nepřineslo ani důkladné prohledání poklidné středostavovské čtvrti, ve které oběť dva roky bydlela.

V bytě se nevyskytovaly otisky prstů ani krev patřící komukoli jinému než oběti. To bylo zklamání; vrahům s nožem, zvláště těm, kteří to s počtem ran přeženou, často uklouzne

ruka po rukojeti zbrocené krví a říznou se. Přestože tenhle přímo běsnil, zřejmě se mu to nestalo.

Nalistoval jsem další fotografie.

V jídelním koutě v kuchyni stál stůl prostřený pro dva: dvě misky hlávkového salátu, u kterého pozdější rozbor odhalil, že byl s octem a olivovým olejem, dva talíře s grilovanými filety z lososa, rýžový pilaf, zelené fazolky. Napravo od drobné květinové instalace uprostřed stolu stála otevřená láhev vína Pinot Noir. Ve dvou skleničkách ho bylo v každé nalito deci a půl.

Všechno na místě činu – to, že nedošlo k vloupání, krádeži ani znásilnění, že vrah oběť po smrti brutálně zřídil a pak zakryl, že sáhl po zbrani, která se mu zrovna naskytla – naznačovalo, že se vrah s obětí dobře znal a že ho poháněl vztek o síle atomové bomby.

Milo vyzpovídal Katherininy zaměstnavatele Maureen a Ralpha Grossovy, dvojici osmdesátiletých účetních, a dozvěděl se od nich, že Katherine měla bouřlivý vztah s kuchařem jménem Darius Kleffer.

S člověkem, který se umí ohánět nožem přímo excelentně. Četl jsem dál.

Grossovi popisovali Katherine jako „moc milou“, „hodnou“ a „plachou“. Daria Kleffera označil Ralph Gross za „příšerného cvoka“ a jeho manželka s tím hodnocením souhlasila. Katherinin bývalý přítel prý dvakrát „vtrhl“ k nim do kanceláře a „neurvale se na chudinku Katherine obořil“. Poprvé Grossovy poslechl, když mu poručili, ať si dá odchod. Podruhé ne, a dál do Katherine hučel a pokoušel se ji přesvědčit, ať se k němu vrátí. Grossovi zavolali na policii, ale „ten šílenec“ zmizel ještě před příjezdem hlídkového vozu.

Vyšetřování odhalilo, že Kleffera v minulosti dvakrát zatkli za napadení spolupijanů v hollywoodských klubech. V obou případech bylo obvinění nakonec staženo. Klefferova výbušná povaha, povolání kuchaře, který by hravě připravil večeři pro dva, i skutečnost, že bydlel poblíž, v Severním Hollywoodu, se zdály jako jednoznačná vodítka. Chápal jsem, proč Milo věřil, že případ snadno uzavře.

Vypravil se ke Klefferovi domů a zjistil, že ten se už před třemi měsíci odstěhoval a nenechal adresu, kam mu mají přeposílat poštu. Když Milo ani po týdnu intenzivního pátrání nezjistil, kam se poděl, byl si čím dál jistější, že pátrá po tom pravém.

Zdálo se to jasné jako facka.

Dokud se neukázalo, že to tak jasné není.

Vstal jsem a nalil si třetí hrnek kafe. První dva jsem vypil v půl sedmé ráno s Robin, než se i se psem odebrala do dílny, aby tam pokračovala ve výrobě kytary. Nabídl jsem kafe Milovi.

„Ne, díky.“

„Že by ses dal na odříkání?“

„Katolíci to mají v genech,“ opáčil. „Musejí se o pokání aspoň pokoušet.“

„A jakého strašného hříchu ses dopustil?“

„Nezdaru.“

„Já bych v případě Hennepinové dospěl ke stejnému závěru,“ ujistil jsem ho.

„Možná.“

„Zpracovávám fakta podobně jako ty.“

Mlčel.

„Klidně se oddávej sebedemrskáčství, ale Kleffer se jako pachatel jevil přímo dokonale,“ dodal jsem.

„Přinejmenším nějakou dobu.“

Ukázal jsem na složku. „Nenašel jsem tam, proč jsi ho zavrhl.“

„Ještě jsem nevyřídil papírování,“ řekl Milo. Jeho úsměv byl žalostnější než pláč. „Ale shrnu ti to. Zpověď je dobrá pro duši a tak dále. Hledal jsem ho všude možně, a pořád nic, až na mě jeho jméno vyskočilo v Googlu. Účinkoval v televizi, v pilotním díle k soutěžnímu pořadu, který se nakonec vůbec nevysílal. Jmenovalo se to *Megakuchař* a Kleffer patřil do týmu nějakého čínského génia s michelinskou hvězdou. Natáčelo se na Manhattanu a Kleffer se už pár měsíců předem přestěhoval do New Yorku. Aerolinky nemají záznam, že by odtamtud odletěl, do půjčovny aut taky nešel. Pochopitelně si mohl půjčit auták od kamaráda, ale nenašel jsem žádný důkaz. Taky mohl odjet vlakem a zaplatit za lístek hotově, jenže v průběhu pěti dní před vraždou a tří dnů po ní byl prokazatelně v New Yorku a účastnil se natáčení. Přespával v hotelu, kde produkce soutěžící ubytovala. Měl tři spolubydlící, kterým sice lezl krkem, ale potvrdili, že tam byl. A totěz jsem si vyslechl od tvůrců toho pořadu a od všech ostatních, se kterými jsem mluvil. Ten chlap má celou armádu lidí, co mu potvrdili alibi.“

„Mluvil jsi i přímo s Klefferem?“ zeptal jsem se.

„Chtěl jsem, ale nezastihl jsem ho a nezavolał mi zpátky. Víím, že je to divný – zmasakrujou mu holku a jeho to nezajímá. Ale jestli tě nenapadá, jak vyvrátit fyzikální zákony, tak to můj pachatel není.“

„Co nějaký kamarád? Někdo z L. A., kdo mu prokázal laskavost.“

„Taky mě to napadlo, ale zatím jsme na žádného kandidáta nenarazili. Popravdě řečeno jsme nenarazili na nikoho, kdo by se označil za Klefferova kamaráda. Nevypadá zrovna na miláčka davů.“

„Lidi ho nemají rádi a umí profesionálně zacházet s nožem,“ konstatoval jsem. „Jak často vídáš, že by někdo zasadil šestatřicet ran, a neujela mu ruka?“

„Já vím, já vím... Nenapadá tě ještě něco?“

„I když nevráždil Kleffer, místo činu o něčem vypovídá.“

„Že se oběť s pachatelem znala.“

„A chystala se s ním povečeřet. Máš tušení, jestli to jídlo připravila ona?“

„V bytě nebylo znát, že by se v něm vařilo, ale mohla po sobě uklidit. Třeba si potrpěla na kuchtíky a po Klefferovi si nabalila dalšího psychopata z kuchyně.“

„Anebo prostě chlapa, který se snaží dělat na ženskou dojem tím, že jí uvaří. Jestli si našla novou známost, nebylo by divu, že k ní Kleffer vpadl do práce celý rozzuřený.“

„Záhadný nový přítel? Opakovaně jsem se vyptával sousedů, ale nikoho jiného než Kleffera u ní neviděli. Prohledali jsme jí se Seanem byt – a víš, že Sean je přímo patologicky důkladný. Ani stopy po milostném vztahu.“

„Kdy si s Klefferem naposledy telefonovala nebo e-mailovala?“

„Dlouho před vraždou. Odjel do New Yorku před šesti měsíci a přestali se spolu bavit už dřív. Ani z její ostatní korespondence jsme se nic moc nedozvěděli. Většinou si e-mailovala se zaměstnavateli ohledně pracovních záležitostí – často i pozdě večer, byla to pečlivka a dřič, nemohli si ji vynachválit. A kromě toho volala a posílala e-maily rodině.“

Běžné věci – přání k narozeninám a výročím a tak. Pocházela z rozvětvené rodiny z Jižní Dakoty. Rodiče, prarodiče, prababička, pět sourozenců, synovci, neteře. Kupa jich přijela sem, aby se postarali o tělo a zjistili, co se stalo. A já seděl proti místnosti plné slušných, dobře vychovaných lidí a nemohl jsem jim říct ani ň. A oni se vůbec nezlobili, což mě zdeptalo ještě víc.“

Rozmáchl se, aby praštil pěstí do stolu, ale v poslední vteřině se zarazil a ruka mu zůstala viset milimetr nad deskou. „Jestli neměla nějakou tajnou známost, tak možná máš pravdu, že Kleffer poslal nějakého kámoše, aby ji rozkuchal.“ Zvedl se na nohy. „No nic, dík za kafe.“

„Vždyť sis ho nedal.“

„Nabídka se taky počítá.“ Udělal pár koleček na místě a vrátil se ke mně. „Co když tam to jídlo naaranžoval, až když už byla mrtvá? Co když to měl být nějaký úchylný vtíp?“

Zamyslel jsem se nad tím. „Možné to je. Jestli Kleffer ten úkol někomu svěřil, tak ta rádoby večere mohla sloužit jako jeho osobní podpis.“

„Vařil jsem ti, tys mi dala kopačky, tak tě proměním v kus flákoty.“

„Ty jsi ale mistr slova.“

Zamnul si tvář, jako by se nasucho myl, oddusál ke kávovaru, natočil si kafe, jednou si lokl a odložil hrnek do dřezu. „Promiň, není špatný, ale mám žaludek na vodě.“

„Kolik Zdravas Maria se musí odříkat za plýtvání kořínem?“

„Prostě mi to přiřti k dluhu. Jak se má Robin?“

Znělo to, jako by se ptal z povinné zdvořilosti. Jako děcko, kterému vštípili dobré vychování.

„Fajn.“

„A psisko?“

„Pořád roztomilost sama. Jak se má Rick?“

„Co jsem začal pracovat na případu Hennepinové, musí snášet moji mizernou náladu.“ Zastrčil složku s materiály zpátky do zeleného kufříku, vyšel z kuchyně a zarazil se u vstupních dveří. „Měl jsem za tebou zajít dřív. Nevím, proč jsem to já pitomec neudělal.“

„Stejně jsem ti moc neporadil,“ namítl jsem.

„Možná kdybys byl na místě činu...“

„Pochybuj.“

„No nic. Tak ahoj.“

„Snad se to někam pohne.“

Nepohnulo.

Za čtrnáct dní mi po telefonu sdělil, že případ je oficiálně odložen. Nenašlo se nic, co by Katherininu smrt spojovalo s Dariem Klefferem, ani žádní jiní podezřelí.

Dvacet dní se mi neozval, ale pak mi jednoho dne zavolal a z hlasu mu číšel adrenalin.

„Nějaký pokrok s Hennepinovou?“

„Nový případ, amigo. A tentokrát se ho budeš účastnit hned od začátku.“

2

Místo činu se nacházelo v nejdolejším podlaží podzemního parkoviště v Century City. Osmnáctipatrová budova na Avenue of the Stars. Jedna z těch starších, postavených ještě předtím, než developeři přesvědčili městské úředníky, že má cenu stavět v seizmicky aktivní oblasti skutečné mrakodrapy.

Ze svého domu v Beverly Glen jsem se tam dostal snadno. Když jsem dorazil, tělo už bylo přikryté bílým plátnem a technici pomalu končili s fotografováním a odebíráním krve ze skvrn, které se pod plátnem rozpíjely. Rudé kapky postříkaly i sloup nalevo od stříbrného jaguára oběti.

Na zemi se vedle mrtvoly povalovala kabelka z bílé krokodýlí kůže a svazek klíčů včetně jednoho s útočící šelmou z loga značky Jaguar. Beton křížovala hustá síť otisků pneumatik, ze které se nedalo nic vyčíst. Připadalo mi, že všechny ty čáry a vykroužené oblouky jsou suché a vybledlé. Žádné čerstvé skvrny od oleje ani stopy po smyku či prudkém zabrzdění.

Milo v hnědém obleku s uzoučkou černou kravatou měl na ruku gumové rukavice a postával stranou od techniků zabraných do práce. V jedné ruce držel drobný bílý obdélníček, druhou si tiskl k uchu mobil.

Páchlo to tu benzínem. Ledový prašný vzduch, který do podzemí vháněla stropní vzduchotechnika, proměňoval parkoviště v mrazírnu. Postával jsem stranou, až se Milo konečně rozloučil s neviditelným účastníkem telefonické konverzace, odmáčkl hovor, došel k mrtvole, podřepil, opatrně nadzvedl roh plátna a odtáhl ho.

Tímto vás zveme...

Žena ležela na břiše. Vlasy, světlé jako čerstvé dubové dřevo, měla ostříhané na mikádo a vzadu hodně krátké, takže odhalovaly šíji. Dlouhou hladkou šíji. Nejspíš na ni byla pyšná.

Ze zadu nebylo na vysoké štíhlé postavě vidět žádné rány. Oblečená byla v přiléhavých džínách s ozdobně prošívány mi švy, červené kožené bundě, která jí končila v půli zadku, a bílých lodičkách na středně vysokém podpatku. Pravou nohu měla nepřírozeně vytočenou a bota jí zpola sklouzla z chodidla, takže bylo vidět značku uvnitř. Manolo Blahnik.

Na obou rukou měla prsteny, platinové a zlaté. V uchu, na které jsem dohlédl, se blýskal pořádně velký kotouček z růžového zlata olemovaný drobnými rubíny.

Milo mávnutím přivolal technika, který vypadal jako středoškolák – takový ten horlivý introvert, co se dobrovolně hlásí na všechny počítačové semináře. „Můžu ji nadzvednout?“

„Koroner už tu byl a my končíme,“ odpověděl klučina. „Takže si ji pro mě za mě obraťte úplně.“

Milo ženu nadzvedl, jako by byla z cukrové vaty, otočil ji a já jsem spatřil tvář, která kdysi bývala krásná – srdčitého tvaru, s plnými rty a souměrnou bradou. Žena se zručně nalíčila, ale nijak se nesnažila maskovat drobné vrásky prozrazující životní zkušenosti. Tipoval jsem ji na extrémně dobře udržovanou čtyřicátnici.

Pod červenou bundičkou měla černou hedvábnou blůzu. Kolem hladkého krku jí visel zlatý řetízek, ve kterém byl po každých pěti centimetrech vsazen drobný čtvercový diamant. V místě, kde se řetízek dotýkal důlku mezi klíčními kostmi, zela střelná rána. A druhá jí hyzdila tvář asi dva, tři centimetry pod levým okem. Dodávala jí pokřivený, těžko zařaditelný výraz – mísil se v něm zmatek, bezmoc a smrtelná hrůza.

Soudě podle drobných teček kolem ran střelil vrah přibližně z patnácti až šedesáti centimetrů. Zásahy přímo do mozku a do průdušnice jí nejspíš přivodily rychlou smrt. Jelikož náboje nevlétly z těla ven, muselo jít o zbraň malé ráže, dvaadvacítku nebo pětadvacítku. Kulky se jí nejspíš odrážely uvnitř těla sem a tam a potrhaly tkáň.

„Našli jste nábojnice?“

Milo zavrtěl hlavou. „Jestli tu byly, tak je sebral. V kabelce má tisíc dolarů plus nějaké drobné a taky nefunkční dámské rolexky – možná je nesla do opravy. A k tomu hromadu bankovních karet a všechny ty tretky, co má na sobě. Chceš se dál dívat?“

Ještě vteřinu jsem si ženinu tvář prohlížel. Tak pečlivě pěstěná krása, a jak dopadla... „Ne.“

Milo obrátil mrtvou zpátky na břicho a zakryl ji. „Tak co ty na to?“

„Vrah si ji nejspíš vyhlédl a šel za ní pěšky. Pokud jsi neobjevil čerstvé otisky pneumatik, které mi unikly.“

„Ne.“

„Kde všude jsou tady na parkovišti bezpečnostní kamery?“

„Teď se podrž: na parkovacích plochách ani jedna.“

„Děláš si srandu.“

„Kéž by. Jsou nade všemi výtahovými dveřmi a u hlavního vstupu na parkoviště. A ještě pár u předního i zadního vchodu do budovy.“

„Ale proč ne tady dole?“

„Dobrá otázka.“

„Kdo ji našel?“

„Ženská, co sem šla k autu. Byla z toho chudák tak rozklepaná, že jsem jí musel mercedesem vycouvat z parkovacího místa. Trvalo mi, než jsem ji uklidnil a mohl ji vyzpovídat, proto už je tu teď takový klídek. Co říkáš na ten čelní útok?“

„Zastřelit ji zezadu by bylo snazší,“ řekl jsem. „Možná vrah chtěl, aby věděla, kdo ji zabíjí. Anebo ji chtěl sejmout zezadu, ale uslyšela kroky a otočila se. Kdo to vůbec je?“

Podal mi ten drobný bílý obdélníček.

Kalifornský řidičský průkaz na jméno Ursula Coreyová. Sedmačtyřicet let, blond vlasy, modré oči, sto sedmdesát tři centimetrů, padesát devět kilogramů. Adresa v Calabasasu.

„Už jsem si ty končiny proklepl,“ řekl Milo. „Chovají tam koně. K bohaté dámě to sedí.“

„Máš tušení, co tady dělala?“

„Abys věděl, tak mám. Zrovna jsem telefonoval s její hospodyní. Seňora Ursula šla na schůzku s advokátem, jméno si hospodyně nepamatuje, prý něco od F, snad Feldman nebo

Fellman. Jestli nemáš lepší nápad, tak jdu nakouknout do místního adresáře.“

Vstupní hala zvíci poloviny fotbalového hřiště byla obložená šedou žulou a hnědým mramorem a uprostřed kazetového stropu se ve výšce devíti metrů vyjímal skoro dvoumetrový křišťálový lustr. Na každé straně byly čtyři výtahy. Po hale se sem a tam hemžily postavy v oblecích a lehce neformálním kancelářském oblečení. Některé obličejy byly smrtelně vážné, ale nebyla nouze ani o uvolněnější výrazy – úsměvy, vtípky, veselý krok. Novinky o vraždě sem ze suterénu ještě nedolehly.

Rád bych věděl, jestli Ursula Coreyová vyrážela na svou poslední jízdu výtahem v růžové náladě.

V budově sídlily podle adresáře hlavně právní kanceláře; zbytek vypadal na firmy, které slouží k přesouvání peněz z místa na místo pro zisk i jen tak pro zábavu. Stovky advokátů, možná celá tisícovka. Vzhledem k tomu, s jakým gustem se lidi v Los Angeles navzájem žalují, by se mohlo vybudovat celé město zabydlené jen právníky. Ale jaký masochista jde pracovat k policii nebo třeba odklízet toxický odpad?

Projížděli jsme s Milem seznam jmen od F. Našli jsme Feldmana a Felda, oba byli označeni jako obchodní manažeři.

Milo poznamenal: „Pro hospodyně je možná každý, kdo pracuje v kanceláři, *abogado*.“ Opsal si čísla kanceláří do notýsku. Sjel očima níž a zarazil se. Zapíchl prst do místa, ke kterému jsem zrovna dospěl taky.

Grant Fellingner. Právní kancelář Weintraub, Harrow, Micziewski a Fellingner. Celé jižní křídlo sedmého patra.